

 HARLEQUIN®

HISTORICKÁ
ROMANCE

ANNIE
BURROWSOVÁ

Markýzovo tajemství

ANNIE BURROWSOVÁ

MARKÝZOVO
TAJEMSTVÍ

PŘEKLAD

LUCIE SILVOVÁ

Milá čtenářko,

léto je v plném proudu a s ním i další knížky z edice Historická romance. Ať už máte dovolenou před sebou, nebo si ji právě užíváte, nebo jste se z ní vrátila, věřím, že čas na zamilované příběhy si najdete. A co jsem Vám připravil tentokrát?

Obě povídky spojuje jedno téma: násilná smrt, pátrání a usvědčení vraha. Já vím, tohle zrovna moc zamilovaně nezní, zvláště když ti, kteří hledají pravdu, se musí spojit s lidmi, jež pokládali za své nepřátele. Ale vězte, že ani o lásku nouze nebude. Annie Burrowsová Vám prozradí Markýzovo tajemství, které vede k odhalení násilníka. Ve třetím pokračování příběhů z minisérie Vévodové z Cornwallu Vás Bronwyn Scottová seznámí s Pokušením lorda Tintagela. I on se potýká s hledáním vraha svého přítele a jen náhodou se potká s dívkou, která mu ukradne srdce.

Jsem přesvědčený, že Vás obě romance – ač s neobvyklou zápletkou – potěší a zpříjemní vám krásné letní večery.

Přeji Vám krásný čas ve společnosti mých hrdinek a hrdinů.

S láskou

Váš Harlequin

Annie Burrowsová

**MARKÝZOVO
TAJEMSTVÍ**

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:

A Marquess, a Miss and a Mystery

První vydání:

Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2019

Překlad:

Lucie Silvová

Odpovědný redaktor:

Ivana Čejková

© 2019 by Annie Burrows

© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2022

Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Historická romance jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek / Woblink, Poland

HarperCollins Polska sp. z o.o.

ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-276-7814-0 (EPUB)

ISBN: 978-83-276-7815-7 (MOBI)

ISBN: 978-83-276-7816-4 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Je to marné, říkala si Horatia Carmichaelová. Budu muset podniknout něco velmi razantního.

Rozhlédla se po celém shromáždění. Právě se sbíraly modlitební knihy a výtisky biblí, postarší kaplan vévody z Theakstone mumlal modlitby a vedl celou mši k závěru. Polkla a dodala si odvahy. Vévodova soukromá kaple byla zaplněna lordy a jejich dámmi. Pomyslela si, že nikdo, kdo neměl alespoň titul vikomta, nebyl pozván, aby strávil týden předcházející svatbě na Theakstone Courtu. Kromě ní. Proto si připadala trochu jako Popelka na bále a říkala si, jak asi okouzlí onoho prince, když si ani nepamatuje, jak se v té pohádce jmenoval. Nikdy pohádkám moc velkou pozornost nevěnovala, protože se v nich vyskytovalo až příliš mnoho postav, které byly odměněny jen za to, že byly krásné. Nebo měly titul. Daleko větší dojem by na ni udělalo, kdyby někdy někdo dostal odměnu za chytrost.

V každém případě musela být Popelka krásná, ale jistě se cítila velmi nepatřičně, když kráčela zámkem mezi všemi těmi vysoce postavenými lidmi. Stejně na tom je i Horatia právě v tuto chvíli.

Ale zoufalá doba si žádá zoufalých činů. Od Herbertova zavraždění uplynuly už dva měsíce, kdy se stále vzrůstající netrpělivostí čekala, že markýz

Devizes přijde, aby jí vyjádřil soustrast, a ona mu bude moci předat informaci, která by mohla vést k usvědčení bratrova vraha.

Ale ten... marně hledala vhodné a nepřiliš slušné pojmenování pro charakter muže, jenž byl bratrovým nejlepším přítelem a kolegou v utajované práci. Nezapadlo jí žádné příhodné, ale hlavně slušné slovo, kterým by ho mohla nazvat alespoň v duchu, vždyť se nachází právě v kapli.

V každém případě ten... ano, už to má! Ten namyšlený hejsek se k ní ani nepřiblížil. A je samozřejmě nemyslitelné, aby za ním šla ona. Dáma nemůže jen tak zamířit ke dveřím rezidence svobodného muže a vejít dovnitř, aniž by k sobě připoutala pozornost všech. Zvláště v případě, má-li ten muž takovou pověst jako on. Je to typ chlapa, který přesvědčí kteroukoliv ženu, aby s ním hopsla do postele, a to pouhým jediným smyslným úsměvem. On to tak skutečně dělá.

Lord Devizes by jistě její návštěvu nepřivítal, dokonce ani kdyby si vyslechl, co mu potřebovala sdělit. Kdyby totiž nakráčela ke dveřím jeho rezidence ať už ve dne nebo kdykoliv jindy, připoutala by tím pozornost právě těch lidí, které bylo potřeba přelstít. Jistě by si okamžitě dali dvě a dvě dohromady, a to by nebylo vůbec žádoucí.

Což znamená, že musí najít nějaký jiný způsob, jak se k němu dostat a nevyvolat přitom sebemenší podezření.

Další potíž tkvěla v tom, že drží smutek. Nemůže tedy chodit na žádné plesy ani se účastnit večírků, kde by se s ním přirozeně mohla setkat. Kromě toho ani před Herbertovou smrtí nebyly podobné akce její častou zábavou, většinou tam nechodila. Kdyby se tam zjevila teď, všichni by na ni hleděli se zdviženým

obočím. Asi by to bylo stejné, jako kdyby přišla do salonu, kde se hrají hazardní hry, přihlížela z tribuny kohoutím zápasům, popíjela v hornické knajpě nebo se vyskytovala na jiném podobně pochybném místě, kam si chodil Herbert se svým přítelem pro informace. Alespoň tohle jí Herbert tvrdil. I když dobře věděla a dosud to nezapomněla, že na taková místa chodil dávno před tím, než podle svých slov začal vyhledávat ty, kteří se snažili shromáždit podporu pro francouzského císaře Bonaparta v exilu.

Pak se velmi šťastnou náhodou dozvěděla, že se markýzův nevlastní bratr, vévoda z Theakstone, rozhodl oženit. Jinak opravdu nevěděla, co by si počala nebo co by musela vymyslet. A další šťastná náhoda byla, že lady Elizabeth Greyová, její dobrá přítelkyně, dostala pozvání na svatbu. Proto jediné, co musela Horatia udělat, bylo přesvědčit ji, aby ji vzala s sebou jako svoji společnici. Předpokládala, že jak se sem jednou dostane, všichni ostatní se tu budou procházet po panství, popíjet společně čaj nebo se věnovat různým zábavám, a ona určitě najde nějakou příležitost, aby se k lordu Devizesovi nenápadně přiblížila a předala mu přepis šifrovaného dopisu, který jí dal Herbert, aby ho rozluštila, právě tu noc, kdy ho zavraždili.

Ale čert aby toho chlapa vzal, ani tady se k němu nebyla schopna přiblížit. Pořád měl kolem sebe nějaké ženské, které ho obletovaly jako omámené noční můry bez mozku, jež přitahuje světlo lampy. Nebo snad jako přihlouplé hrdličky cukrující neustále kolem něj. No konečně je úplně jedno, jaké nemyslicí živočichy jí ty ženské připomínají. Každopádně on se pořád choval jako nějaký... paša obklopený svým zbožňujícím harémem. Jako by nežil pro nic jiného než nekritické zbožňování své osoby. Liboval si

v jejich obdivu, na rtech nasazený ten trochu křivý, samolibý úsměv, kterým obdařil jako odměnou každou poznámku, která ho obzvlášť pobavila. Jeho oči, skryté za částečně přivřenými víčky, jako by se *po celý čas* chystaly rozesmát. Jako by život byl jeden obrovský žert.

Byla by mu nejraději zakroutila krkem, když ho pozorovala. Nebo ho alespoň pořádně kopl do holeně. Anebo by mu udělala něco stejně bolestivého, protože zatímco on se tady potlouká, naporuje a flirtuje s každou husou pod padesát let věku, která mu přešla přes cestu, stopa, jež by mohla vést přímo k Herbertově vrahovi, pomalu vychládá.

Po levé straně vstávala z lavice její přítelkyně, která momentálně hrála k její roli Popelky potřebnou gardedámu. To znamená, že ona bude muset také povstat. A potom pokorně všechny následovat do hlavních sálů domu ke stolům s občerstvením. Nebude si nic nalhávat, u lehkého oběda se k němu nebude moct přiblížit. Je pravděpodobné, že se u něj bude cítit dost nepatřičně a místo, aby se postavila čelem příteli svého bratra Herberta, stoupne si někam do koutka, kde bude hřadovat jako černá vrána a bude pozorovat tu veselou skvadru žen kolem lorda Deviseze.

Budťo teď, nebo nikdy. Posunula si brýle na nose, povstala a posunula se na konec kostelní lavice. Popotáhla tkanice kabelky a vylovila z ní kapesník. Za sebou slyšela, jak matka lady Elizabeth, vdova a markýza z Tewkesbury, zhluboka vtáhla vzduch nosem. Dělávala to vždycky, kdykoliv měla dojem, že jí Horatia vešla do zorného úhlu. Markýza vdova nedělala žádné tajnosti s tím, že nesouhlasí, aby se její dcera tolik přátelila s nějakou slečnou bez titulu. Ve skutečnosti, kdyby nebylo toho, že spolu dcera s matkou

momentálně téměř nekomunikovaly, matka by lady Elizabeth jistě zakázala, aby si ji vzala s sebou jako společníci.

Ale nakonec je tady a za malou chvíli lord Devizes vystoupí ze své lavice a bude se loudat kolem ní.

Vysmrkala se, strčila kapesník zpátky do kabelky a srdce jí hlasitě tlouklo. Asi je marné doufat, že by se u ní zastavil a popřál jí dobré dopoledne. Už měl k pozdravu od příjezdu do Theakstone Courtu spoustu příležitostí a ani jednu nevyužil. Jenom se zas a znovu díval skrz ni kamsi do dálky. Jako by byla hluboko pod jeho úroveň, jako by ji vůbec nepoznával.

Ale proč by vlastně měl? Herbert je sice představil během její první a poslední sezony, když se jí ještě snažil přesvědčit, že se mu podaří z ní udělat přitažlivě módní zjev. Ale na lorda Devizese neudělala očividně žádný dojem. O přítelovu mladší, boubelatou sestru nastrojenou jako hastroš nejevil pražádný zájem. Zatancoval si s ní jen jednou. A určitě ze zdvořilosti, aby neurazil přítele. Lord Devizes s ní během tance skoro nemluvil. Nevyplýtlval na ni ani zbla svého pověstného kouzla a už vůbec se nesnažil s ní nějak flirtovat.

Ale to je dneska už jedno, nemůže se teď utápět ve starých žalech. Zejména proto, že se k ní vlastně choval úplně stejně jako všichni ostatní takzvaní džentlmeni, kteří se slitovali a šli tančit s tou málo elegantní čekankou. Už se přiblížil na tři metry. Ještě pár kroků a dosáhne na něj, aby ho zatahala za rukáv.

Jako nějaká žebračka, která prosí o almužnu.

Takže ne, tohle neudělá. Musí se snažit, aby jejich setkání vypadalo náhodně, jinak upoutá pozornost ke své zoufalé snaze si s ním promluvit. A to nesmí v žádném případě dopustit.

A tak, když se přiblížil až na její úroveň, schválně manipulovala s biblií tak nešikovně, až jí hodila k jeho nohám a jen doufala, že to bude vypadat, jako by jí spadla nešťastnou náhodou.

Zastavil se. Podíval se na bibli ležící mu v uličce v cestě a pak na ni. Dal si jednu ruku v bok a zvedl jeden koutek úst v jakémisi cynickém úšklebku.

Okamžitě se jí navalila červeň do tváří. Ten... ten... honem si nemohla vzpomenout, jak ho nazvala. Jak byla ta *nadávk*a? Udělal z toho stejnou scénku, jako když dámy v letech upustily kapesníček, aby připoutaly pozornost pánů, když už je nemohly žádným jiným způsobem uhnat. Což není její případ. Být do něj *zamilovaná*, to by byla ta poslední věc, takovou pitomost si snad nemyslí. Určitě není tak hloupý, jak se dělá. Musel pochopit, že je Herbertova sestra a že s ním potřebuje mluvit. O Herbertovi a o jeho práci!

Ale i kdyby byl tak hloupý, copak nemá vůbec žádné dobré vychování? Jistě je v něm alespoň kousek slušnosti, která mu napoví, že se má ohnout a tu knihu zvednout.

Ale očividně ne. Jen tam tak stojí s cynickým úsměškem v obličeji, posměšně hledící oči upřené na ni, zatímco ona rudne čím dál sytější barvou z potlačované frustrace, kterou jí tenhle protivný člověk poslední dobou přináší.

„Nemůžu uvěřit,“ mumlala, udělala krok ven z lavice a sehnula se, aby bibli zvedla, „že si vás Herbert tak vysoce cenil, když nedokážete pochopit ani tak jednoduchou *narážku*, ale to je jedno –“

Chtěla ještě dodat, že je to její bible, ale bohužel právě v ten okamžik, kdy se sehnula a natáhla ruku pro knihu, on se konečně také sklonil.

Celá akce měla ten výsledek, že její hlava narážila do jeho natažené ruky. A protože byla velmi

rozzlobená a vší silou vrazila do jeho paže s ocelovými svaly, byla odmrštěna, vypadla z kostelní lavice a dopadla zadkem na tvrdou a studenou podlahu v kapli.

Zaslechla tlumené pochechtávání.

„Nemůžu absolutně pochopit,“ pronesla vdova, markýza z Tewkesbury nejspíš směrem k lady Elizabeth, i když Horatia ani jednu z nich ze sedu na podlaze nemohla vidět, „jak sis sem mohla přivést tuhle osobu, i když ty sama jsi –“

„Matko!“ Horatia zaslechla, jak zašustila sukně lady Elizabeth v lavici. Z dřívějších vyslechnutých hádek mezi těmi dvěma usoudila, že Elizabeth umlčuje svoji matku nepřijemným pohledem.

Horatia hleděla na toho, kdo způsobil její pohanu. Usmíval se o trochu víc, patrně přemáhal hurónský smích.

Natáhl k ní ruku, aby jí pomohl vstát.

„Vaši pomoc nepotřebuju,“ štekla po něm a jeho podanou ruku ignorovala. Místo toho se chytila vyřezávaného konce lavice, o který se předtím uhodila. Ostře vyřezávaný dekor se jí zařízl do ruky. „Ani k tomu, abych se zvedla, ani k tomu, abych našla Herbertova –“

„Vy jste Herbertova sestra?“ Zvedl jedno obočí, jako by ho takhle skutečnost opravdu překvapila. „To bych nikdy,“ řekl a přejížděl očima po jejím nevzhledném zevnějšku, „neuhodl.“ Málokdo by to uhodl. Herbert byl tak hezký a elegantní. Dokonce i *on sám* usoudil, že ona pobrala nejvíc rozumu z celé rodiny, zatímco on pobral tu krásu.

„Vy...“ zakoktala se. „Vy...“ Zase ji její vlastní slovní zásoba zklamala a nemohla z paměti vydolovat ani jednu dostatečně razantní urážku, kterou by na něj vychrlila a která by byla použitelná v kostele.

Spustil paži. „Dejte si na čas, slečno Carmichaelová,“ pronesl s absolutním klidem. „Jsem si celkem jistý, že budete schopna vymyslet vhodnou urážku, ale musíte se zhluboka nadechnout a počítat do deseti.“

Pochechtávání zaznělo o trochu hlasitěji. Ale právě jí hučelo v uších tak hlasitě, že nějaké jiné zvuky nevnímala.

Nenávidí toho člověka. Opravdu ho hluboce nenávidí.

Nejenom, že nepovažoval za obyčejnou lidskou slušnost, aby za ní přišel a vyjádřil jí svou soustrast, když on a Herbert byli tak blízcí spolupracovníci. Ale předstírat, že ji nezná, a pak z ní ještě navíc udělá terč všeobecného posměchu, to je vrchol!

„Žádnou takovou neznám,“ procedila mezi zuby. A okamžitě se otočila a odcházela, aby mu nedala příležitost spatřit její slzy, které jí pálily v očích. Určitě nebude prolévat slzy před takovým...

Spěchala uličkou mezi lavicemi ven a zabouchla za sebou dveře kaple. Horké sluneční paprsky dopadly na její čepec a ona teprve teď nechala všechna ty ná dávky, aby z ní vyšly ven. V angličtině, francouzštině i v italštině.

A nenadávala jen proto, že ji zesměšnil před všemi těmi otitulovanými lidmi v kapli, ale hlavně proto, že na něj vyplýtvala tolik času a úsilí. Místo toho, aby vymýšlela způsoby, jak se spojit s mužem, kterému Herbert dal přezdívku Janus, měla se věnovat hledání vraha sama.

Teď už bylo jasné, že jí žádnou pomoc neposkytne. V žádném případě.

Byla v tom zase sama.

Ostatně jako vždycky.

DRUHÁ KAPITOLA

Herbertova sestra maširovala ven z kaple a Nick se konečně sehnul a sebral z podlahy odhozenou bibli.

Takové indiskrétní řeči. Kdyby ji nebyl záměrně urazil, až se na něj doopravdy rozzlobila, jistě by prozradila všechna svá podezření ohledně Herbertovy smrti. I kdyby to řekla šeptem, v téhle kapli, kde je vynikající akustika, by to bylo totéž, jako by to vykřičela na náměstí. Tady se každé zašeptané slovo dostane dál, než by člověk čekal.

Není divu, že Herbert svoji sestru tak chránil. A také se nikdo nemůže divit, že se tolik staral, aby ji bránil před realitou světa, ve kterém se sám pohyboval. Ona nemá nejmenší tušení, jak zakrýt, co si myslí. Dokázal si přečíst každé slovo, které se jí mihlo těmi nesouhlasnými grimasami v obličeji už od chvíle, kdy ji spatřil, jak přijela na Theakstone Court.

Vůbec se nehlídá, říká, co ji zrovna napadne. Kdyby měla alespoň poloviční představu o tom, co Herbert poslední dobou odhalil, jistě by to vybrebtala bůh ví kde a bůhví komu.

A co hůře, podle kousku papíru, který zahlédl zastrčený mezi stránkami bible, usoudil, že se mu pokusila předat vzkaz. Psaný vzkaz! Před očima všech z celé kongregace.

Rychle se na ten papírek podíval a zastrčil ho zpět

mezi stránky, jako by ho ani trochu nezajímal. Spotřeboval na tuhle akci každičkový kousek svého sebeovládání, aby zakryl zděšení, když spatřil to, co na první pohled vypadalo spíš jako kresba, a ne psaný vzkaz. Na tom kousku papíru byl nakreslený dvouhlavý řecký bůh Janus. Což je náhodou jeho krycí jméno.

„Panebože,“ uklouzlo mu. Na co si to tady sakra ta slečna hraje? Prozradit mu, že zná jeho totožnost takhle do očí bijícím způsobem? Zamaskoval svoje zděšení cynickým úsměvem a otočil bibli v ruce. Rychle celou záležitost proměnil v žert.

„Copak si asi ta černá vrána počne bez bible, když ji nemá a nebude moct s ní mlátit po hlavě nás ubohé hříšníky?“

Jeho sestry se zasmály. Podobně jako několik matron po jejich boku, které po něm házely očima od chvíle, kdy přijel.

Lady Elizabeth Greyová se však odvrátila od matky, se kterou vedla velmi vášnivou diskusi šeptem, a zamračila se na něj.

„Jak jste se mohl zachovat tak nelaskavě? Ze všech lidí právě vy? Musíte vědět, jak moc na ni zapůsobila smrt bratra. Asi není překvapivé, že se chová poněkud podivně a trapně k... jeho dřívějším přátelům?“

„Překvapivé je jen to,“ odpovídal a při tom si zastrkoval zvednutou bibli do kapsy, což přítelkyně slečny Carmichaelové ani nezaregistrovala, „že se přijela bavit do společnosti při příležitosti poměrně *veselé* události, zatímco má stále držet smutek.“

Nemohl si odpustit přidat lehce opovržlivý tón do slova *veselý*. Tady bude jistě každý nakloněn sdílet jeho názor ohledně poměrně směšného a úspěšného sňatku jeho exaltovaného nevlastního bratra se zcela neznámou dívkou. Jeho názor pak bude jistě

přijatelný i pro lady Elizabeth, jež byla hlavní kandidátkou na sňatek s bratrem a na postavení vévodkyně.

„Překvapivé to není ani trochu,“ namítla přesvědčivě. „Potřebovala na chvíli zmizet z toho ponurého domu, kde žije, a také se na chvíli zbavit té příšerné strážkyně, která sama o sobě dokáže člověka dohnat k záchvatům zoufalství i bez toho, že se jí stýská po bratrovi, který představoval jediný světlý bod její existence, když za ní každý den přicházel,“ vychrlila na něj bez nadechnutí.

Každý den? On za ní chodil tak často? Hmm, vždycky pokládal Herberta za velmi oddaného bratra, alespoň podle toho, co věděl o vztahu obou sourozenců. Nickovy vlastní sestry ho jen pozdravily pokývnutím hlavy, když se s ním v Londýně potkaly. A jeho nikdy nenapadlo, že by je měl chodit navštěvovat do jejich honosných londýnských sídel. Snad jen tehdy když dostal pozvání na nějakou formální událost. Že by za nimi chodil každičký den, o tom nikdy nemohlo být řeči.

Na druhou stranu je pravda, že se kolem něj neustále motaly od chvíle, kdy přijel do Theakstone Courtu. Ale to mělo za úkol ukázat jejich nevlastnímu bratrovi, současnému vévodovi, že sice přijaly jeho pozvání na svatbu a přijely, ale udělaly to spíše z úcty k jeho titulu, ne proto, že by mu odpustily anebo ho snad považovaly za součást rodiny. Nicka neustále obletovaly a chovaly se k němu velmi vřele, kdežto k vévodovi zachovávaly ledovou formální chladnost.

Nick jim to nedával za vinu. Sám mohl jen stěží vystát pohled na toho snědého, poměrně problémového chlapa.

„Bez jeho návštěv, které jí přinášely radost a dodávaly pozitivní směr jejím myšlenkám, by mohla

upadnout do velké deprese,“ říkala mu právě lady Elizabeth, „myslela jsem, že změna prostředí by jí mohla trochu zvednout náladu. Nebo alespoň pomoci, aby se dostala přes nejhorší nešťastné období. Smrt jejího bratra ji opravdu zasáhla, ale to byste měl vědět, když jste patřil mezi jeho nejlepší přátele.“

Ano, opravdu, tohle měl vzít v úvahu. Ale členové jeho rodiny si jsou navzájem tak vzdálení, až si nedovedl představit, že by kterýkoliv z jeho příbuzných mohl být absolutně zničený, kdyby se jemu něco přihodilo. Jeho sestry by nejspíš vyjádřily svou lítost a natáhly si černé rukavičky, ale asi by nejvíce litovaly, že se nemůžou zúčastnit svých oblíbených společenských radovánek, když musí držet smutek.

A také, kdykoliv na ni pomyslel a říkal si, jak asi bratrovu smrt zvládá, došel vždycky k názoru, že nejlepší pro Herbertovu sestru bude, když se od ní bude držet dál. Ona nikdy neměla takovou tu lesklou zářící slupku, kterou na sebe jako brnění braly všechny ostatní ženy, které znal, kdykoliv se vydávaly do společnosti. Ona je otevřené a upřímné stvoření. Což mu nepříjemně připomínalo, že by jí snadno mohl pokazit pověst.

Ale... Herbert možná dělal i něco víc, než ji jen každý den navštěvoval. Třeba ji mohl finančně podporovat? Když nad tím tak přemýšlel, Herbert se jen tak mezi řečí o něčem podobném zmínil, když ji přestal vodit do společnosti. Říkal cosi o tom, co se týkalo jejich finančního zajištění.

A to je velký rozdíl.

Kdyby zemřel kterýkoliv jiný kamarád během jejich vyšetřování, byl by okamžitě naběhl za jeho příbuznými, aby se ujistil, že jsou finančně zajištěni. Měl přístup k prostředkům, které to umožňovaly.

„Ale co se divím, muži jako vy, si obvykle nevidí dál než na špičku vlastního nosu!“

S vlastním nosem poměrně dost nahoru odplula lady Elizabeth pryč. A v tomhle případě jí to nemohl klást za vinu. Předpokládal, že slečna Carmichaelová musí mít nějaký svůj vlastní příjem. Ale to jen předpokládal, neověřil si to.

Tohle tedy pořádně zpackal. Možná úplně nejvíc.

Měl ji navštívit, ujistit se, že je o ni postaráno, to už dneska viděl. Jenomže... ona je z dobré rodiny. A muž s jeho špatnou pověstí, již si už dlouho pěstoval, jednoduše nemůže přijít na návštěvu za svobodnou dívku z dobré rodiny, aniž by vyvolal rozruch. Ani v případě, že její bratr byl jeho nejbližším přítelem a kolegou.

A čeho by tím vlastně docílit? Mohl zařídit nějaký důchod pro vdovu po nějakém muži ze svého okolí. Ale přece nemůže nabídnout finanční podporu ženě, jako je slečna Carmichaelová. Kdyby se někdo dozvěděl, že ji finančně podporuje, úplně by jí to zničilo pověst.

„Doufám, že budete tak velkorysí a zapomenete na nevhodné chování mé dcery,“ pronesla k němu vdova, markýza z Tewkesbury a bokem se sunula kostelní lavicí, až došla k uličce. „Tento týden je pro ni velmi náročný, když vezmete v úvahu naděje, které jsme si dělali...“ Zbytek nedořekla. Potřesení hlavou mělo potvrdit její zklamání nad tím, že vévoda z Theakstone neměl o její dceru zájem a místo ní si za novou vévodkyni vybral úplně neznámou slečnu bez titulu.

„Nemám co promíjet,“ ujistil ji a podpořil svá slova úsměvem, který si vyhradil pro starší dámy jejího věku a postavení. „Vaši dceru jedině šlechtí, že se postavila na obranu přítelkyně s takovou... vehemencí. A s takovou oddaností.“

Markýza vdova přimhouřila oči, aby zjistila, jestli se v jeho odpovědi nenachází náznak kritiky. Ale

stále se na ni usmíval a díval se jí přímo do očí s co největší dávkou nevinnosti, jakou byl schopen předstírat. Což pro něj nebylo zas až tak obtížné. Protože skutečně musel loajalitu lady Elizabeth obdivovat. Neexistuje moc lidí, kteří by se postavili obecnému mínění a řekli nahlas svůj názor. A také přitáhla jeho pozornost k dalšímu aspektu celého případu, který úplně přehlédl. Byl jí vlastně vděčný, že ho svým výpadem přiměla, aby se vzpamatoval a uvědomil si, že alespoň ještě jedna osoba postrádá Herberta stejně silně jako on. Ať už z jakéhokoliv důvodu.

„Je to od tebe opravdu šlechetné, Devizesi,“ za-trylkovala vedle něj jeho sestra, „že přejdeš tak neobvyklé chování. A tím chci říct,“ pokračovala a položila mu ruku na předloktí, „že nemyslím lady Elizabeth, samozřejmě.“ Hodila pohledem zpod zdviženého obočí po markýze vdově, protože každý věděl o poněkud hubaté povaze její dcery. Nick byl skutečně překvapen, když ji jeho nevlastní bratr přidal na seznam potenciálních nevěst. Naopak nebyl vůbec udiven, když z něj tato osoba rychle vypadla.

„Mluvila jsem o té její podivné malé společnosti,“ pokračovala s vysvětlováním Mary. „Dovolí si z kaple takhle poplašeně vyběhnout!“

Dokázal pochopit, proč se slečna Carmichaelová tak zachovala, jestli právě zažívala finanční potíže.

Možná to, co mu chtěla říct o Herbertovi, se vztahovalo k tomu, že ji finančně podporoval. Nejspíš jí působilo dost velké potíže s financemi vyjít. Zeptá se jí na to, až jí bude tu bibli vracet.

A také se jí zeptá na to, proč má mezi stránkami zastrčenou kresbu Januse. Copak nebyl Herbert tak diskrétní, jak se tvářil? Byli si se sestrou tak blízcí, že jí prozradil některá tajemství, která si měl nechat pro sebe?

Nebo Horatia přišla na náčrt Januse jen náhodu, když třídila bratrovy osobní věci? Myslel si, že Herbertův byt důkladně prošel, ale není vyloučeno, že jeho sestra našla nějaké papíry na místech, o kterých věděla jen ona.

Což všechno mění. Rozhodl se, že ji bude muset chránit před lidmi, kteří jejího bratra zabili, a to tak, že přesvědčí každého z její blízkosti, že o ni nemá absolutně žádný zájem a že mezi nimi žádné spojení neexistuje, když je teď Herbert mrtev.

Ale jestli jí Herbert přece jen něco prozradil...

Bude ji muset varovat. Když bude mít někdo sebe-menší podezření, že má nějaké informace, ať už jakéhokoliv druhu týkající se Herbertovy práce, potom je v nebezpečí. Zatraceně, někdo jí zabil bratra, protože pochopil, co se Herbert tu poslední noc, kdy zemřel, dozvěděl.

A Herbert by mu nikdy neodpustil, kdyby se Horatia stala další položkou na seznamu vraha.

Sakra. Tohle by přece neodpustil ani sám sobě.

TŘETÍ KAPITOLA

Horatia už došla pár metrů dlážděnou cestičkou kolem kaple, kde podél zdi stály náhrobky celých generací rodu Norringtonů, z nichž pocházel současný vévoda, když za sebou uslyšela rychlý klapot podpatků drtících štěrk na cestičce.

Šla dost rychle. Poháněla ji směs hněvu, ponížení a odhodlání jim *ukázat* – a tím „*jim*“ myslela kohokoli. Ovšem osoba, kterou za sebou slyšela skoro běžet, je zřejmě rozhodnutá ji dohnat.

Sebrala síly, aby byla schopna čelit obviněním či výčitkám od kohokoliv, kdo ji dohání. Vydechla úlevou, když se ohlédla přes rameno a spatřila lady Elizabeth, jak se k ní kvapem blíží.

„Něco ti povím,“ řekla lady Elizabeth, když zpomalila, aby s Horatií srovnala krok, „ty tedy rozhodně umíš dramaticky odejít.“

A protože Horatia zaslechla v hlase své přítelkyně zřetelné pobavení, věděla, že ji svým odchodem nikterak smrtelně neurazila. Přesto jí dlužila svoji omluvu. „Promiň, je mi líto, že jsem tak... vybuchla,“ řekla. „A také mě mrzí, že jsem ti poskytla tak malou podporu před nadcházející vévodovou svatbou. Mís-to toho jsem dala tvé matce zase další důvod, aby ti spílala a hádala se s tebou.“

„Alespoň když si pořád stěžuje na tvoje chování,

nepeskuje mě za to, jak se chovám já, a nechává mě na pokoji," upozornila ji lady Elizabeth s hořkým úsměvem.

„Jako bys ty *mohla* za to, že se vévoda zamiloval do slečny Underwoodové," ušklíbla se Horatia. „Každému, kdo je spolu vidí, musí být jasné, že mají oči jen jeden pro druhého a nic jiného kolem sebe nevidí," dodala a pohodila hlavou směrem ke dvojici, která právě ruku v ruce procházela po vedlejší štěrkové pěšině vedoucí k domu. Což Horatii připomnělo, že si nevybrala zrovna nejpřímější cestu, jak z kaple uniknout.

„No ale," odpověděla jí lady Elizabeth s předstíranou vážností a mrazivým tónem hlasu své matky, „jen kdybych se o trochu víc snažila, mohla jsem ji vyřadit ze soutěže.“

Horatia si odfrkla velmi nedámským způsobem. A tím že k vydání onoho pohrdlivého zvuku použila hlavně nos, dala jasně najevo, co si o téhle námitce myslí.

„Nemůžeš nutit muže, aby si tě všiml nebo se do tebe zamiloval, pokud se k tomu sám nerozhodne," podotkla Horatia zasmušile a zastavila se. Jestlipak by se mohla rozeběhnout přes trávník a vydat se po té druhé cestičce, po které šli vévoda a jeho nastávající? Nebo by to k ní přitáhlo ještě více pozornosti a všichni by si řekli, že vystřelila z kaple v takovém duševním rozpoložení, že dokonce ani nebyla schopna vydat se správnou cestou k domu?

„Já jsem se... podivila tvému... ehm... zájmu o lorda Devize," řekla lady Elizabeth a také se zastavila. „Nechci nic říkat, ale...“

„Nemyslíš si snad – a už vůbec mi nenaznačuješ –, že mám pro něj *slabost*, že ne?" Horatia na ni překvapeně hleděla. „Protože kdyby ano, asi bych po něm

měla skočit jako některá z těch krásek zahalených do mušelínu, ne?“

„Ne, to vůbec ne,“ opáčila lady Elizabeth zaskočeně. „Ale co tě vede k tomu, abys...“ Sklonila hlavu a dívala se na vlnky, které kreslila špičkou slunečníku v drobném šterku na cestičce. „Ne, promiň, nebudu vyzvídat. Sama mám po krk lidí, kteří mi radí, jak mám žít, proto vím, jak je to odporné. Jenom...“ Odmlčela se, jako by pečlivě vybírala slova. „Mám trochu strach, zdáš se mi...“

Horatia odvrátila hlavu od lady Elizabeth a studovala, kam přesně vede pěšina, na které obě stojí. Kousek před nimi se dělila a směr doleva se stácel zpátky k domu, kdežto druhá vedla dál do rozlehlých zahrad. To řešilo její momentální problém. Stále si nebyla jistá, že se může lady Elizabeth svěřit s tím pravým důvodem, proč sem s ní přijela. Přestože jedna druhou považovala za přítelkyni, seznámily se vlastně tak, že obě obracely oči v sloup při hloupých komentářích velmi nabubřelého člena parlamentu, který byl pozván, aby promluvil na shromáždění Společnosti dam o pokroku vědy. Notovaly si spolu nad šálkem čaje a potom se vyhledávaly při různých dalších událostech, kterých se účastnily. Teprve po Herbertově smrti ji začala lady Elizabeth navštěvovat doma a snažila se ji utěšit, jak mohla. Ale protože tetu Matilda se nikdy nenechala žádnými návštěvníky vyhnat a *odmítala opustit svůj obývací pokoj*, Horatia nikdy neměla příležitost sdělit lady Elizabeth, že si je téměř jistá, že byl bratr záměrně zavražděn, že nebyl obětí loupežného přepadení.

Možná je na čase, aby to udělala. Rozhodně jí dluží vysvětlení alespoň pro ten výstup, kterého byla před chvílkou svědkem v kapli. A protože nikdo po téhle

cestičce nejde a jsou tu samy, mohla by promluvit bez obav, že je někdo uslyší.

„Herbert byl zavražděn,“ řekla Horatia a znovu se vydala po pěšině.

„Ano, já vím,“ přitakala lady Elizabeth a srovnala s ní krok. „A také vím, jak jsi z toho byla vyděšená. Vlastně to vyděsilo každého, kdo ho znal. Je to strašné, že se muž nevrátí z... míst, kam obvykle chodí... tedy chci říct...“

„Chceš říct, že byl v nějakém hráčském doupěti,“ napověděla jí Horatia. Což byla s největší pravděpodobností pravda. Jenže on nebyl zabit, aby ho někdo oloupil. To jí bylo jasné. „Ano, pohyboval se v jedné z chudších čtvrtí Londýna. Ale nebyla to –“ zarazila se. Jen taktak nevyhrkla, že to nebyla náhoda. Herbert trval na tom, aby se nikdo nedozvěděl, že je do jeho práce zapojená. Tvrdil, že by to pro ni mohlo být nebezpečné. Takže kdyby to prozradila lady Elizabeth, mohlo by se stát, že to ohrozí i ji? „Ale to přece neznamená, že si zasloužil umřít,“ dokončila poněkud nesouvisle, „nebo snad ano?“

„Samozřejmě, že ne.“

„Tak potom,“ pokračovala a soustředila svůj pohled bezpečně kamsi do volného prostoru, „nemyslíš, že by se někdo měl pokusit zjistit, kdo ho vlastně zabil? Ale nikdo to nedělá! Přišli, postavili se do teatina obývacího pokoje a mleli cosi o hrozných nebezpečích v londýnských ulicích v noci a řekli, že s tím nikdo nemůže nic dělat a že když džentlmeni chodí do podobných míst, tak se jim takové věci stávají a že –“ hlas se jí zlomil, protože ji ovládla zlost. Ti muži s ní mluvili, jako by byla úplný idiot. Znovu ji to našťvalo.

„A ty si myslíš, že by lord Devizes mohl být ten pravý člověk, aby... co přesně by měl vlastně udělat?“

zeptala se Elizabeth s trochou posměchu. „Myslíš, že takový muž jako on se bude namáhat a hledat nějakého zločince?“

Ach, jen kdyby věděla! Z toho, co jí Herbert řekl, lord Devizes už odhalil několik spiknutí proti vládě a pár zločinců dostal za mříže. Díky svému vysokému postavení a také své dobře známé nechvalné minulosti, mohl se pohybovat ve všech vrstvách společnosti od té nejvyšší až po doupata hazardních her té nejhorší pověsti, aniž by se nad tím někdo pozastavoval. A co víc, společnost ho považovala za totéž, co si o něm myslela i lady Elizabeth, totiž za líného, bohatého povaleče. Nikdo neodhalil druhou stránku jeho povahy, protože ji držel dobře ukrytou za maskou právě toho *bohatého budižkničemu*. Každý viděl jen ten jeho pobavený lenivý úsměv a nikdo neuhádl, o čem vlastně přemýšlí. Vlastně si všichni mysleli, že ani o ničem nepřemýšlí.

A přesně toho chtěl docílit.

Podívala se přes trojúhelník trávníku na cestičku, po které se vraceli do domu všichni ostatní. *On* tamtudy šel také, po každé straně do něj byla zavěšená jedna dáma a on se usmíval, jako by neměl na celém světě ani jednu jedinou sebemenší starost. A to i přes to, že se zrádci, které se s Herbertem pokoušeli odhalit a kteří byli zodpovědní za Herbertovu smrt, mohli pohybovat dost blízko.

Herbertův vrah zcela jistě pocházel z vyšší společnosti. Anebo měl kontakty na někoho, kdo měl přístup ke státním tajemstvím, jako třeba vévoda z Theakstone.

Aha... proto možná předstíral, že není schopen jedné souvislé myšlenky, než pronesl nějakou vtipnou poznámku. Musel si být jistý, že ho nikdo nepodezřívá z nějaké dosti namáhavé činnosti, jako je sledování a odhalování zrádců a vrahů.

Což pro ni znamená, že si musí dávat velký pozor, aby také jeho tajnou činnost neprozradila. A to ani lady Elizabeth.

„Byl Herbertovým nejbližším přítelem,“ řekla a odvrátila pohled od lorda Devize a sklonila hlavu. „Myslela jsem si, že má alespoň tolik slušnosti, aby mě vyslechl.“

„Někteří lidé,“ začala lady Elizabeth jízlivě, když ušly pár kroků, „neradi slyší něco nepříjemného, nemyslíš? Raději se, pokud možno, vyhnou každému, kdo má nějaké potíže, aby nemuseli poslouchat něco, co jim zrovna nevoní.“

Horatia sebou škubla, protože si uvědomila, že není jediná, kdo si poslední dobou prošel nepříjemným zážitkem. Právě skutečné a dost velké potíže Elizabeth z ní dělaly člověka, který s ní tolik soucítil, když přišla o bratra. „Ano, sama asi víš nejlíp, jací lidé dovedou být, že? A to i lidé, které jsi pokládala za své přátele.“

„Ano. Ale nikdy nepoznáš, kdo je opravdový přítel, dokud nenastanou problémy. Než otec zemřel, byla jsem miláčkem nejvyšší společnosti, byla jsem všude vítaná. A potom... jako bych přestala existovat! Všichni se kamsi vytratili jako... jako...“ hořce se zasmála, „naše bohatství. Jen pár lidí se ke mně chovalo stejně jako před tou... pohanou. A to je důvod proč...“ Nedořekla, ale vzala Horatii za paži, aby se do ní zavěsila, a stiskla jí přitom krátce ruku. „Doufám, že ti nemusím připomínat, že tě považuju za jednu ze svých nejbližších přítelkyň. A vůbec nezáleží na tom, co říká matka.“

„Ano, já tě také beru mezi své nejbližší,“ potvrdila Horatia a spolkla vinu. Protože jí sice přísahala přátelství, ale přitom před ní tajila velkou spoustu věcí. A netýkaly se jen povahy Herbertovy práce

a okolností jeho smrti. Mohla to docela dobře omlouvat tím, že nechce zbytečně vystavovat lady Elizabeth nebezpečí. Ale bylo v tom i něco víc: nebyla si totiž úplně jistá, jestli jí může stoprocentně věřit.

„Tak jsem se rozzlobila na lorda Devizese a na svoji matku,“ pronesla lady Elizabeth našťavaně, „kvůli tomu, jak o tobě mluvili, že jsem si pustila pusu na špacír, když jsi odešla.“

„Kéž bych nepřikládala polínka na oheň hádek mezi tebou a matkou,“ povzdychla si Horatia a pociťovala ještě větší vinu než kdy dřív. „Protože to, co o mně říká, není nic jiného než pravda. Nejsem z urozené rodiny a stejně tak nejsem ta správná osoba, abych byla tvou přítelkyní, zvláště pokud chceš být ve společnosti stále oblíbená.“

„Ale ne! Oblíbenost ve společnosti je jen chiméra, nic jiného. Ty bys to ze všech lidí měla vědět nejlépe.“

„Ano, musím připustit, že jsem se s touhle stránkou nošení smutku smířila docela lehce. Je to úleva nesnažit se přemýšlet nad tím, jaké barvy budou ladit s ostatními ve společnosti. Musím nosit černou, a tím odpadají všechny potíže s výběráním vhodných šatů na ráno a pro další různé příležitosti během celého dne.“

„Ne!“ Lady Elizabeth se plácla žertem přes pusu. „Nechtěla jsem naznačit, že se nemoderně oblékáš, ne v tomhle smyslu...“

„Přesto je to pravda. Nikdy jsem nebyla schopná pochopit, jak je možné, že jsou kmeny stromů hnědé,“ řekla a ukázala volnou rukou směrem k lesíku na blízkém svahu, „a proč je tráva zelená a posetá množstvím barevných květů –“ opět mávla rukou k trávníku a k truhlíkům hýřícím množstvím jasně zbarvených pelargonií, které lemovaly schodiště na terasu podél celého domu. „Vrcholem je modrá